

Carta del Prelat (abril 2009)

Si necessitàvem una mostra de l'amor de Déu, la mort del seu Fill per nosaltres és el senyal més clar. Així ho recorda el prelat de l'Opus Dei, qui en la carta d'aquest mes ens convida a apropar-nos a Déu i viure amb Ell la seva Resurrecció.

29/04/2009

Estimats , que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Diumenge vinent, amb la commemoració de l'entrada triomfal de Jesucrist a Jerusalem, comença la Setmana Santa, que culminarà en el tridu pasqual de la Passió, Mort i Resurrecció de nostre Senyor. El Sacrifici del nostre Redemptor, que es fa present cada vegada que se celebra l'Eucaristia, se'ns manifesta amb esplendor en les solemnes celebracions litúrgiques de Dijous i Divendres sants i en la Vigília pasqual. Preparem-nos des d'ara amb intensitat més gran per a aquells moments; sortim a l'encontre de la gràcia que se'ns ofereix amb tanta abundància. Hem d'acompanyar el Senyor molt de prop.

En trobar-nos al pòrtic de la Setmana Santa recordem que, com escriu sant Josepmaria, ***tot allò que al llarg d'aquests dies ens duen a la memòria les diverses manifestacions de la pietat,***

s'encamina certament devers la Resurrecció, que és el fonament de la nostra fe, com escriu sant Pau (cf. 1Co 15, 14). Tot i així, no vulguem recórrer aquest camí massa de pressa, no deixem caure en l'oblit quelcom molt senzill, que a vegades, qui sap, se'ns escapa: no podrem participar de la Resurrecció del Senyor, si no ens unim a la seva Passió i a la seva Mort (cf. Rm 8, 17) . Per tal de poder acompanyar Crist en la seva glòria, al final de la Setmana Santa, primer cal que penetrem en el seu holocaust, i sentir-nos una sola cosa amb Ell, mort dalt el Calvari [1]. Amb quina exigència, amb quin ardor t'has preparat en aquestes cinc setmanes de la Quaresma? Encara ens queden diversos dies per millorar, per reparar si cal!

Els ensenyaments de sant Pau són molt clars; us convido a meditar-los i

a posar-los en pràctica amb empeny renovat. Aquest any dedicat a l'Apòstol del gentils, en demanem la intercessió perquè, seguint –ne l'exemple, tots els cristians ens convencem bé que per identificar-nos amb Crist, com és el nostre desig més gran, no hi ha cap altre camí que el d'acompanyar-lo per la senda del Calvari. Ho diem tots els dies, en resar l'oració conclusiva del Àngelus: “per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur”; que, imitant-lo en el lliurament generós que la Setmana Santa ens posa davant dels ulls, siguem també partícips de la glòria de la seva Resurrecció.

Benet XVI , en una de les al·locucions pronunciades durant l'any paulí, explicava que Saule, **mentre que a l'inici havia estat un perseguidor i havia utilitzat la violència contra els cristians, des del moment de la seva conversió al camí de Damasc**

s'havia passat a la *banda* de Crist crucificat, fent d'Ell la raó de la seva vida i el motiu de la seva predicació. Va lliurar tota la vida per les ànimes (cf. 2Co 12, 15), una vida gens tranquil·la, plena d'insídies i dificultats. En l'encontre amb Jesús li va quedar molt clar el significat central de la Creu: va comprendre que Jesús *havia mort i ressuscitat per tots i per ell mateix*. Ambdues coses eren importants: la universalitat - Jesús va morir realment per tothom- i la subjectivitat -va morir també per mi-. En la Creu, per tant, s'havia manifestat l'amor gratuït i misericordiós de Déu [2].

Aturem-nos en aquestes paraules, ara que som a punt d'endinsar-nos en la Setmana Santa, perquè assenyalen la raó última del Sacrifici de Crist. És l '*Amor que ha dut Jesús al Calvari. I un cop a la Creu -* puntualitza el nostre Pare -, *tots els*

seus gesots i totes les seves paraules són d'amor, d'amor serè i fort [3] Aprofundim en la realitat que la segona Persona de la Trinitat es va fer home, sense deixar d'ésser Déu, per assumir lliurement el pes de tots els pecats comesos i aquells que es cometran al llarg dels segles, oferint al Creador, per nosaltres, una reparació de valor infinit. Perquè tant va estimar Déu al món que li va lliurar al el seu Fill Unigènit, perquè tot el qui cregui a Ell no mori, sinó que tingui vida eterna . *Ja que Déu no va enviar el Fill al món per jutjar al món, sinó perquè el món se salvi per Ell* [4].

Quantes gràcies hem de donar a nostre Senyor, per l'amor immens que ens ha manifestat i ens continua manifestant! Quin agraïment hem de mostrar també a la Verge Maria, la seva Mare, que va cooperar amb el seu *fiat* en el disseny redemptor! No oblidem, però, que amor amb amor

es paga. L'afecte nostre, encara que sigui gran, no és res comparat amb l'amor infinit de Déu. És molt cert, però el Senyor s'acontenta amb aquest poc si l'hi oferim del tot; la resta la posa Ell; *perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant que ens ha estat donat* [5].

Decidim-nos, doncs, en aquesta Setmana Santa, a deixar amb generositat completa -una vegada més- el nostre ésser i la nostra vida a les mans de Déu. Descobrirem així, amb més fondària, el sentit de la renovació de les promeses baptismals que pronunciem en la Vigília pasqual. La major part de nosaltres ens incorporàrem a Crist i a l'Església quan érem molt petits, perquè els pares van cercar en el nostre nom les aigües regeneradores del Baptisme. Ara se'ns ofereix l'oportunitat litúrgica de ratificar aquests compromisos adquirits; fem-

ho amb gratitud i alegria, conscients del regal immens que Déu ens ha atorgat, i amb el desig de col·laborar amb Crist per portar la salvació a totes les criatures. En veure el món als mapes, en llegir o escoltar les notícies dels mitjans de comunicació, desitgem que Ell arribi a les ànimes?

Sant Pau va renunciar a la pròpia vida lliurant-se totalment al ministeri de la reconciliació, de la Creu, que és salvació per a tots nosaltres. **I també nosaltres** -exhorta el Romà Pontífex- **hem de saber fer-ho: podem trobar la nostra força precisament en la humilitat de l'amor, i la nostra saviesa en la debilitat de renunciar [a nosaltres mateixos] per entrar així en la força de Déu. Tots hem de formar la nostra vida segons aquesta verdadera saviesa: no viure per a nosaltres mateixos, sinó viure en la fe en el Déu del que tots podem dir: "Em va**

estimar i es va lliurar a si mateix per mí" [6].

Difonguem aquesta certesa entre totes les persones amb qui ens trobem, encara que -humanament parlant- les circumstàncies es presentin difícils, també les que ara es deriven de la crisi econòmica que afecta d'una manera o una altra als països, a les diverses capes de la societat. Utilitzant els recursos humans nobles que es trobin al vostre abast per superar les dificultats i per ajudar altres persones, descobriu la Providència de Déu en tot allò que s'esdevingui.

Podem interrogar-nos: com és la meva reacció davant d'allò que em disgusta o em suposa una contrarietat? Lluito per rectificar i elevar cada qüestió al pla sobrenatural? Després d'un moment de vacil·lació -molt comprensible, perquè som persones humanes-

responguem de seguida i decididament: ***Ho vols, Senyor?... Doncs jo també ho vull !*** [7].

No perdem de vista, tanmateix, que després de la Creu va venir la Resurrecció i la gloriosa Ascensió al Cel. El Senyor ens crida a acompanyar-lo en el seu triomf, al qual s'arriba sempre per l'abnegació. La mort de Crist en el Calvari no va ser l'última paraula; *l'última paraula se'ns manifesta amb la seva glorificació en cos i ànima per a la glòria del Pare* [8]. Ho ensenyava sant Pau als fidels de Corint, quan els escrivia: *si Crist no ha ressuscitat, inútil és la nostra predicació, inútil és també la vostra fe (...), encara esteu en els vostres pecats* [9]. Amb aquesta gran certesa, que els cristians hem de tenir sempre present, sant Agustí escrivia: «No és una cosa gran creure que Crist va morir. Això també ho creuen els pagans, els jueus i tots els perversos. Tots creuen que Crist va

morir. La fe dels cristians consisteix en la Resurrecció de Crist. Tenim per gran cosa creure que Crist ressuscità»[10].

La mort del Senyor -explica Benet XVI- palesa l'immens amor amb què ens ha estimat fins a sacrificar-se per nosaltres; però només la seva Resurrecció és "prova segura", és certesa que el que afirma és veritat, que val també per a nosaltres, per a tots els temps (...). És important reafirmar aquesta veritat fonamental de la nostra fe, la veritat històrica, àmpliament documentada, encara que avui, com en el passat, no manquen els qui de formes diverses la posen en dubte o fins i tot la neguen. El debilitament de la fe en la Resurrecció de Jesús debilita, com a conseqüència, el testimoniatge dels creients [11].

Els sofriments humans i la mateixa mort, si no se separen de la fe en el Fill de Déu, n' adquireixen el seu verdader sentit. M'agrada recordar-vos aquella exhortació del nostre Pare: *teniu aquesta fe sobrenatural, sapigueu que mourem muntanyes, que ressuscitarem els morts, que donarem veu a les llengües que no saben parlar... I eficàcia d'obres al cos esguerrat! Saber això i creure això, estar segurs del Senyor en cada moment concret, no és fanatisme: és creure en Crist ressuscitat, sense la Resurrecció del qual inanis est et fides vestra* (1 Cor 15, 14), *és vana la nostra fe* [12]. Perquè "la teologia de la Creu no és una teoria; és la realitat de la vida cristiana (...). El cristianisme no és el camí de la comoditat; més aviat, és una escalada exigent, però il·luminada per la llum de Crist i per la gran esperança que neix d'El l (...). Només així ,

**experimentant el sofriment,
coneixem la vida en la seva
profunditat, en la seva bellesa, en
la gran esperança suscitada per
Crist crucificat i ressuscitat "[13].**

Per això, el creient, associat
voluntàriament a Jesucrist en el seu
misteri pasqual, participa en la
missió de Crist i col·labora amb Ell
per portar al seu acabament -també
en el món material- la victòria
completa del Senyor sobre el dimoni,
el pecat i la mort. ***Aquesta ha estat
la gran revolució cristiana:
convertir el dolor en sofriment
fecund; d'un mal, fer-ne un bé.
Hem desposseït el diable d'aquesta
arma...; i amb ella, conquistem
l'eternitat [14].***

La llum d'aquesta doctrina,
projectant-se sobre cada una de les
nostres jornades, ens facilitarà viure
a fons la Pasqua, en unió íntima amb
el Senyor. Incorporem a la nostra

resposta diària el consell que donava sant Josepmaria en una ocasió, quan li van demanar om tractar millor Jesús en la Setmana Santa: ***llegeix-te la Passió del Senyor, i medita-la, sent tu un personatge més. Pensa -i ho pots fer perfectament, perquè ens convida a això sant Pau- que allò està succeint ara, no fa dos mil anys:*** "Iesus Christus heri et hodie, ipse et in sæcula " (Hb 13, 8). ***El Senyor és el mateix ahir que avui, i ho serà sempre. Et pots ficar entre els deixebles, entre els amics del Senyor, i fins i tot entre els enemics, a veure què passa. Reacciona amb el teu cap i amb el teu cor, com haguessis reaccionat en veure com el tractaven. Així estaràs vivint molt bé la Setmana Santa*** [15]. Em permeto afegir: proposat no deixar-lo sol; acudeix a Maria per assolir-ho.

A finals de març vaig realitzar un viatge a Bilbao, convidat pel bisbe de

la diòcesi, per pronunciar una conferència en un congrés sobre els catòlics i la vida pública. Vaig aprofitar per anar també Pamplona i Saragossa. En aquesta última ciutat, vaig resar davant de la Mare de Déu del Pilar, advocació tan unida als primers moments de l'evangelització a Espanya. Repassant les llargues estones d'oració de sant Josepmaria a la basílica saragossana, vaig pregar amb tots ells a la nostra Mare pel Papa i les seves intencions, per l'Església universal i per aquesta “partecica” de l'Església, l'Obra.

Continuem invocant el Senyor, ben units en l'oració. Les setmanes properes ens n'ofereixen moltes ocasions. El dia 16 ens porta l'aniversari del naixement del Papa, i el 19 el quart aniversari de la seva elecció a la Seu de Pere: dues dates molt oportunes per unir-nos més a la seva persona i les seves intencions. Poc després, el 20 d'abril, farà quinze

anys del meu nomenament com a
Prelat de l'Opus Dei; reseu per mi,
perquè ho necessito. El 23 és un nou
aniversari de la Confirmació i de la
primera Comunió del nostre Pare. I a
finals de mes, el 29, se celebra la
festa litúrgica de santa Caterina de
Siena, gran enamorada de l'Església i
defensora del Pontífex Romà,
intercessora de l'Obra en l'apostolat
de l'opinió pública. Ja m'omple
d'alegria només de pensar en les
oracions que s'alçaran de la terra al
cel, amb ocasió d'aquestes
efemèrides.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2009.

[1] Sant Josepmaria Escrivà, *Es Crist que passa* , n. 95.

[2] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general, 29-X-2008* .

[3] Sant Josepmaria Escrivà, *Via Crucis* , XI estació.

[4] Jn 3, 16-17.

[5] Rm 5, 5.

[6] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general, 29-X-2008* .

[7] Sant Josepmaria Escrivà, *Camí* , n. 762.

[8] Cf. Flp 2, 5-11.

[9] 1Co 15, 14.17.

[10] Sant Agustí, *Enarracions sobre els Salms* , 120, 6 (CCL 40, 1791).

[11] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general, 26-III-2008* .

[12] Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts agafats d'una meditació* , 30-III-1964.

[13] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 5-XI-2008 .

[14] Sant Josepmaria Escrivà, *Solc* , n. 887.

[15] Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts agafats en una tertúlia* , 16-IV-1973.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-abril-2009/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-abril-2009/) (10/08/2025)